

ก่อนรัก จากใจ Confession

ไม่ว่าเธอจะเป็นใคร
ไม่ว่าเธอจะจากมานานแค่ไหน
แต่ความรักก็ไม่เคยห่างไกลจากใจสักวินาที

นับดาว

นับดาว

ก่อนรัก จากใจ

Confession

หนึ่งสาวรูปร่างบอบบาง สวมเสื้อเจ็ดสีเขียวเข้มตัวโคร่งที่ข่มให้ร่างเล็ก ยิ่งเล็กลงไปอีก ผิวขาวจั๊ตดูซีดซีขาว ดวงตานิ่งเฉยจนเกือบเย็นชา จมูกเล็กๆ เซ็ดรี้น ปากบางเฝิ้มแน่น ผมสีดำสนิทตัดสั้นระบ่ำ มองเผินๆ เหมือนเด็กสาว มัธยมปลายที่หนีออกจากบ้านกลางดึกไม่มีผิด

“ขอโทษด้วย ไม่ได้คิดว่าคุณจะมาถึงเร็วขนาดนี้ พี่สาวผมเพิ่งบอกเมื่อเช้านี้เองว่าจะมีพยาบาลมาช่วยดูแลผมระหว่างที่เธอไม่อยู่”

ไม่มีคำถาม แต่อาการเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งนั้นแทนคำถามทั้งหมดทั้งมวลได้เป็นอย่างดี

“ขอพูดตรงๆ นะครับ ผมตั้งใจจะโทรไปยกเลิกการจ้างงานของคุณ อย่าเพิ่งเข้าใจผิด...” ชายหนุ่มรีบเอ่ย เมื่อเห็นคนฟังขมวดคิ้วจับทันทัด

ตลกชะมัด! ผู้หญิงคนนี้พูดด้วยคิ้ว ตั้งแต่เข้ามาในบ้านเขายังไม่ได้ยินเสียงเจ้าหล่อนสักแอะ แต่กลับเข้าใจภาษากายของหล่อนได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

“ไม่ใช่ว่าผมไม่พอใจคุณหรืออะไรนะครับ เพียงแต่...”

“คุณไม่ชอบฉัน?” หญิงสาวถามชัดเจนด้วยน้ำเสียงแข็งๆ ไม่ต่างจากท่าทางทว่าแวตตาของหล่อนทำให้หัวใจของเขาหลอมละลายเหมือนไอศกรีมที่ตั้งอยู่กลางแจ้งแดดจัด

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ เพียงแต่...ผมคิดว่าผมดูแลตัวเองได้โดยไม่ต้องมีใครมาช่วยดูแล”

“ถ้าคุณไม่ชอบฉัน ฉันจะโอนหน้าที่นี้ไปให้พยาบาลคนอื่นแทน” หญิงสาวย้ำความคิดตัวเองราวกับไม่ได้ยินคำพูดเขา

“ผมบอกว่าไม่ใช่แบบนั้นไง” นทสรวรับห้ามคนที่กำลังจะคว้ากระเป๋าเดินทางกลับออกไปโดยไม่สนว่าเป็นเวลาที่ทุ่มก็ยามแล้ว

“ให้ตายสิ ผมจะพูดยังไงให้คุณเข้าใจดี ไม่ใช่ผมไม่ชอบหรือรังเกียจคุณ

แต่ผมอยากอยู่คนเดียว ผมไม่คุ้นเคยกับการมีคนแปลกหน้าอยู่ในบ้าน พี่สาวผม
จ้างคุณมาโดยที่ไม่ได้บอกผมก่อน ถ้าผมรู้ เรื่องวุ่นๆ นี้จะไม่เกิดขึ้นเด็ดขาด”

หญิงสาวยังคงจ้องตรงมาที่เขาด้วยดวงตาเฉยเมย แต่แว่ลึกลับจับใจมาจาก
ข้างใน ลั่นสะท้อนความรู้สึกรุนแรงชนิดที่แม้แต่ตัวเองยังตกใจ

ในที่สุดชายหนุ่มก็ถอนใจเฮือกอย่างยอมแพ้

“โอเค คึ้นนี้คุณพักที่นี้ก่อน แล้วพรุ่งนี้เราค่อยมาตกลงกันอีกทีว่าจะเอา
ยังไงต่อไป”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันจะไปหาโรงแรมนอน แล้วพรุ่งนี้เช้าฉันจะกลับมาฟัง
คำตอบอีกครั้ง ถ้าคุณไม่จ้างฉัน ฉันก็จะคืนเงินส่วนที่ได้รับมาแล้วกลับคืน”

“ทำไมต้องไปหาโรงแรมนอน คุณไม่ได้อยู่ในกรุงเทพฯ หรือ ผมนึกว่า
คุณทำงานกับคุณหมอกฤณะเสียอีก” เขาเอ่ยถึงนายแพทย์ประจำตัวที่พี่สาวไปพบ
เมื่อไม่กี่วันก่อน

“ค่ะ” อีกฝ่ายตอบแค่นั้นแล้วเจียบไป ไม่ขยายความใดๆ ต่อ

หมายความว่ายัง...ทำหรือไม่ได้ทำ?

ช่างเถอะ! นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญของเรื่องนี้ เขาารู้สึกว่าผู้หญิงคนนี้จะต้อง
มีปัญหาอะไรสักอย่างแน่ๆ อาจเป็นปัญหาเรื่องการเงิน เพราะหล่อนดูเดือดร้อน
เป็นพิเศษตอนที่เขาบอกว่าจะยกเลิกสัญญาจ้างงาน

“เอาเถอะ ดึกแล้ว คึ้นนี้คุณพักที่นี้ก่อน แล้วพรุ่งนี้เราค่อยมาคุยกันอีกที”

“แต่...”

“ถ้าคุณออกไปจากบ้านผมคึ้นนี้ ผมจะยกเลิกสัญญาทันทีโดยไม่ทบทวน
ใดๆ อีก”

อีกฝ่ายนิ่งไปอย่างยอมจำนน นทสรวงจึงช่วยยกกระเป๋าเดินทางเข้าไป
ในห้องว่างตรงข้ามกับห้องนอนใหญ่ ก่อนกลับออกไป เขาเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ายัง
ไม่ได้ถามคำถามสำคัญ

“คุณชื่ออะไร คุยกันตั้งนาน ผมยังไม่รู้ชื่อคุณเลย”

หญิงสาวเจียบไปอีตึกใหญ่ ก่อนตอบเขาด้วยน้ำเสียงราบเรียบเป็นปกติ

“นี่รา”

จิตติพัฒน์

Love Square

www.facebook.com/baanarunclub

นทสรวงกวาดสายตา

มอง“บ้าน”ด้วยสายตาพิศวง
อันที่จริงจะเรียกว่าบ้านก็ไม่เชิงนัก มันคือตึกสองชั้นที่สร้างเลียนแบบริสอร์ทริม
ชายทะเล ตัวตึกทาสีฟ้าจัดตัดกับสีขาวของประตูและหน้าต่าง บันไดเวียนสีทรา
ยโดดเด่นด้วยลูกตั้งประดับกระเบื้องสีขาวพื้นต์ลายไม้เข้าแบบใต้เกาะข้างตึกขึ้นไป
ยังชั้นสองสู่ระเบียงกว้าง ด้านบนเป็นหลังคารัชมชาติที่ปกคลุมด้วยต้นจันทร์
กระจ่างฟ้า ดอกสีเหลืองสดชูช่อรับแสงตะวัน บางดอกปลิดชั่ววูบโปรยลอยปรึ
มอยู่เหนือผิวน้ำด้านล่าง

ชายหนุ่มมองระเบียงหน้าบ้านกว้างขวาง แลเลยผ่านดงเตยต่างไปยังทางเดิน
เลียบสระบัวคดโค้ง ลื่นสุดลงที่ลานอิฐมอญวงกลมที่มีต้นขงโคใหญ่แผ่กิ่งก้าน
สาขาให้ร่มเงาอยู่ตรงกลาง มีบ้านนกหลังเล็กจ้อยผูกติดเอาไว้ที่คาบไม้ต่ำสุด

“เข้าบ้านกันเถอะ...น่าน” เสียงใสๆ ดึงเขากลับจากการสำรวจตรวจตรา

นทสรวงเหลียวมองตามเสียงเรียก ต้องให้เวลาสมองประมวลผลครู่หนึ่ง
จึงรับรู้ความหมาย

นมวลลื่นวุ่นวาย แม้จะแค่ชั่วครู่เดียวที่สีหน้าว่างเปล่าปนงุนงงปรากฏ แต่

หล่อนก็เห็นมันเต็มตา หญิงสาวเดินย้อนกลับมาจับจูน้องชายพลางถามด้วยความห่วงใย

“ปวดหัวเธอ”

เขาเกือบจะลั่นศีรษะด้วยความเคยชิน แต่นึกได้ว่าอิริยาบถเช่นนั้นจะทำให้เกิดอาการคลื่นไส้ จึงเอ่ยตอบออกไปเป็นคำพูด

“เปล่าอะ แคร้รู้สึกแปลกๆ”

คนฟังชะงักมือที่กำลังไขกุญแจ มืออีกข้างที่จับมือน้องชายกระชับหนักโดยไม่รู้ตัว

“หรือว่าน่าจะไปอยู่บ้านพี่สักพักดี พี่กังวลอยู่เหมือนกันว่าบ้านหลังนี้อยู่ลึกเกินไป ถ้าเกิดเจ็บป่วยกะทันหันจะไม่มีใครเห็น”

บ้านของทั้งสองตั้งอยู่บนพื้นที่ดินเดียวกัน แต่เป็นที่สวนเก่าแถบชานเมือง จึงมีอาณาบริเวณกว้างขวาง หลังจากตัวบ้านเก่าทรุดโทรมลงตามวันเวลา สองพี่น้องก็ตัดสินใจทุบทิ้งแล้วจัดสรรพื้นที่ปลูกบ้านใหม่ในแบบที่ตัวเองชอบ

นามลี้เลือกสร้างบ้านสไตล์เรียบง่ายเน้นความสะดวกติดถนนส่วนบุคคลด้านหน้า ขณะที่ทสรวงกลับเลือกด้านหลังลึกเข้าไปด้านในสวนป่า ซึ่งแม้จะโค่นต้นไม้บางส่วนทิ้งไปแล้ว แต่ก็ยังคงเหลือต้นไม้ใหญ่ๆเอาไว้ไม่น้อย อย่างเช่น ชงโค ใหญ่ตรงกลางลานอริยมูญณ์ มีบางคนต้องเสียน้ำตาไปเป็นโถงกว่าจะดึงต้นรักษามันเอาไว้ได้ นี่ยังไม่นับมะขาม มะขวิด ประดู่ ขนุน สาเก หูกวาง หางนกยูง และอีกสารพัดต้น

“โอ้ พี่นวล คุณหมอบอกว่าผมแข็งแรงแล้วไง”

คนเป็นพี่ยิ้ม พร้อมกับเย้าว่า “แข็งแรง แต่ยังไม่หายดี”

“นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผมอยากอยู่บ้านตัวเอง ความทรงจำที่หายไปจะได้กลับคืนมาเสียที”

หญิงสาวลูบหลังมือน้องชายเบาๆ หล่อนเกือบจะพูดอะไรบางอย่างออกไป แต่เปลี่ยนใจในนาทีสุดท้าย

“เข้าบ้านกันเถอะจ๊ะ”

“ว่าแต่...พี่ไม่ได้พาผมมาผิตบ้านเนอะอะ”

นมวลลีชะงักเท่าที่เพ่งก้ามผ่านประตูเข้าไปด้านใน เหลียวมองหน้าคนถาม ด้วยสายตาระมัดระวังเป็นพิเศษ

“ทำไมจ๊ะ”

นทสรวงขมวดคิ้ว เขาจะบอกพี่สาวอย่างไรดี ชายหนุ่มกวาดตามองรอบ บริเวณอีกครั้งพร้อมเสียงถอนใจ

สีฟ้าจัด สีเขียวสด สีเหลืองกระจ่าง บ้านนก กระดิ่งลม โคมบาย กระเบื้อง พื้นต์ลาย ทุกสิ่งทุกอย่างมันดูไม่ใช่เขา เลยสักริดเดียว

“ผมแค่แปลกใจ...” ไม่ใช่หรอก ไม่ใช่แค่ แต่เขาแปลกใจกับรสนิยมตัวเอง มากๆเลยต่างหาก

“ก่อนหน้านี้ ผมชอบอะไรสไตล์นี้หรือครับ”

“...คงนั่นแหละ” ไม่รอให้อีกฝ่ายเปิดปากถามต่อ นมวลลีจับถุงของชายตรงไปยังมุมรับแขก กดไหล่ให้นั่งลงบนโซฟา ก่อนเดินหายเข้าไปในครัวด้านหลัง แล้วกลับออกมาพร้อมกับขวดน้ำแร่ยี่ห้อโปรดของเขา

แปลกไหม ในขณะที่เขาจำเรื่องใหญ่ๆในชีวิตไม่ได้ แต่เขากลับจำเรื่องเล็กๆน้อยๆอย่างยี่ห้อน้ำแร่ได้ สมองคนเราช่างน่าพิศวงเหลือเกิน

“ดื่มน้ำก่อน”

ชายหนุ่มทำตามอย่างว่าง่าย มีมืออบอุ่นลูบศีรษะที่เส้นผมเริ่มยาวขึ้นจากการโกนอันเนื่องจากการผ่าตัด มีความสงสารและเห็นใจปรากฏอยู่ในดวงตาของพี่สาว เพียงคนเดียวอย่างชัดเจน

“รู้สึกคุ้นเคยกับบ้านตัวเองบ้างไหม”

นทสรวงมองไปรอบๆแล้วตอบตามตรง “ไม่เชิงซะ ผมไม่รู้สึกละลึกที่แปลกทางเหมือนตอนอยู่โรงพยาบาล แต่ก็ไม่ถึงกับคุ้นเคย เหมือน...เคยอยู่บ้านนี้ แต่ไม่ได้เป็นแบบนี้”

“อ้อ...” นมวลลีรับคำในลำคอ หล่อนเงยไปอึดใจก่อนยอมรับว่า “อาจเพราะพี่จัดบ้านให้น่านใหม่ด้วยละมั้ง”

“มิน่า ผมถึงรู้สึกแปลกๆเหมือนจะชิน แต่ก็ไม่ชิน”

ชายหนุ่มลูบโต๊ะไม้สลักลายสวยหยาบๆแล้วไม่เข้ากับสไตล์การตกแต่งภายนอก

ของบ้านหลังนี้ลึกลับผิดไปไม่ให้ความรู้สึกเรียบเนียนอย่างประหลาด เขาลองเอื้อมมือไปดึงสวิทช์คอมไฟรูปเด็กผู้หญิงกางร่มลูกไม้สีหวาน มันสว่างวาบขึ้นเหมือนโดนแสงแฟลชสดช้านัยน์ตากะทันหัน

“อย่าปิดเปิดไฟเล่นได้ไหม น้ารำคาญ!”

เขาได้ยินเสียงตัวเองพูดประโยคนั้น แต่เขาไม่รู้ว่าพูดกับใคร...

อาการปวดตบๆ เหมือนใครบางคนกำลังตอกตะปูอยู่ในหัวเกิดขึ้นซ้ำๆ นทสรวงพยายามสุดลมหายใจยารลึกลับ ลับตา ยกมือขึ้นกดขมับทั้งสองข้างเอาไว้แน่น พี่สาวซึ่งเฝ้าสังเกตอาการน้องชายอยู่ใกล้ๆ รีบถาม

“ปวดหัวใช่ไหม?”

“ผมได้ยินเสียงตัวเอง...” ชายหนุ่มหลุดคำพูดออกมาเป็นคำๆ อย่างยากลำบาก “...พูด - กับ - ใคร - บาง - คน”

สีหน้าวมลึถึงเครียด หล่อโอบโอบโอบน้องชายแล้วลูบต้นแขนเขาเบาๆ อย่างปลอบประโลม

“อย่าคิด อย่านึกถึงอะไรทั้งนั้น จำที่คุ้ยหอบอกได้ไหม วันหนึ่งความทรงจำจะฟื้นคืนกลับมาเอง นานไม่ต้องพยายามทำอะไรทั้งนั้น”

“แต่ผมอยากจำได้เดี๋ยวนี้!”

ไม่มีใครรู้หรือกว่ามันธรรมดาแค่ไหนที่ต้องติดอยู่ระหว่างความทรงจำครึ่งๆ กลางๆ ต้องมองหน้าคนคนหนึ่งโดยที่สมองว่างเปล่า จำอะไรเกี่ยวกับคนคนนั้นไม่ได้เลย

“น่าน...” หญิงสาวเรียกน้องชายด้วยความสงสาร “หลับตาซะ เดี่ยวพี่จะเสกให้น่านหาย...โอม...เพียง!”

นามลึทำเหมือนตอนที่พวกเขากำลังยังเป็นเด็ก เสกคาถาแล้วเป่าฟองลงบนบาดแผลหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่กำลังเจ็บปวด

ชายหนุ่มผินยืม ความหฤตหดใจบรรเทาลงเมื่อนึกถึงความยากลำบากที่พี่สาวเขาได้รับตลอดเวลาที่ต้องดูแลน้องชายความจำเสื่อม

หลังจากเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงที่ทำให้เขาสูญเสียความทรงจำ คนที่อยู่เคียงข้างเขาตลอดเวลา ก็คือพี่สาวเพียงคนเดียวนี้ โชคดีที่เขาจำนามลึได้ในทันทีที่ลืมตา

จำความอบอุ่นมั่นคงของมือคู่ที่ดูแลเขามาตั้งแต่บิดามารดาเสียชีวิตได้ ต้องใช้เวลาอีกนิดหน่อยกว่าจะจำพี่เขยและหลานสาวตัวน้อยได้ และต้องใช้เวลาอีกเป็นเดือนกว่าความทรงจำเก่าเก็บจะทยอยกลับคืนสู่คลังสมอง

เขามีปัญหาความทรงจำเกี่ยวกับผู้คนรอบตัว แต่ไม่มีปัญหาในการใช้ชีวิตประจำวันทั่วไป เขาจำได้ว่าตัวเองเป็นนักวิจัยและอาจารย์พิเศษของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง เขาจำโครงการวิจัยที่มีมูลค่ามหาศาลได้ จำได้แม้กระทั่งค่าตัวแปรยาวเหยียดของงานวิจัยชิ้นล่าสุด แต่มันน่าตลกตรงที่ต้องมาอ่านข่าวอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับตัวเองในหน้าหนังสือพิมพ์รายวัน

ตามรายงานข่าวเขียนไว้ว่า รถยนต์ที่เขาขับมาด้วยความเร็วสูงพุ่งทะลุผ่านราวกันข้างทางลงไปใต้ม่าน มีพยานที่เห็นเหตุการณ์สันนิษฐานว่าเขาจงใจฆ่าตัวตาย

...เป็นไปได้หรือหอก คนที่กำลังประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างเขาจะฆ่าตัวตายไปทำไม

นวนลลก็บอกเขาเช่นนั้น บอกว่าเป็นเพราะเขาพักผ่อนไม่เพียงพอ ประกอบกับถนนลื่นหลังฝนตกหนักจึงทำให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น

ใช่...มันน่าจะเป็นอย่างนั้น แต่ลึกๆ แล้วเขากลับรู้สึกแปลกๆ เหมือนมีอะไรค้างคา แต่ก็บอกไม่ถูกว่ามันคืออะไร

“ไปพักผ่อนในห้องเถอะ พี่เปลี่ยนเครื่องนอนแล้วก็จัดห้องให้น่านอนหมดเลย ใช้สื่อน้ำตาลที่น่านอนเป็นพิเศษไป จำได้ไหม...”

ใช่! เขาจำได้ว่าตัวเองชอบสื่อน้ำตาล สีที่ดูแห้งแล้ง เย็นชา และน่าเบื่อว่าแต่...ใครนะ ใครกันเป็นคนพูดประโยคนั้น

โอ้ย...เขาปวดหัวอีกแล้ว

นทสรวกกลิ่นลมหายใจเมื่อก้าวเท้าขึ้นบนยกพื้นเตี้ยๆ โชคดีที่ห้องนอนใหญ่อยู่ชั้นล่าง เขาได้ยินเสียงนวนลลสาธยายแว่วๆ ว่าห้องตรงข้ามเป็นห้องนอนอีกห้อง ส่วนห้องสมุดกับห้องทำงานอยู่อีกฝั่งหนึ่งติดกับห้องครัว

ถึงเตียง นวนลลก็ตลบผ้าคลุมออก ประคองร่างสูงให้นอนลงอย่างระมัดระวัง คนป่วยพยายามซ่อนความเจ็บปวดเอาไว้อย่างสุดความสามารถเพราะไม่อยากให้

พี่สาวเป็นห่วง

หญิงสาวเดินไปดิ่งมานปิด ห้องนอนตกอยู่ในความมืดและเยียบเย็น หัวใจ
นทสรวนกระตุกด้วยความรู้สึกโหยหาอย่างประหลาด

“เมื่อก่อนผมนอนห้องนี้คนเดียวหรือเปล่าครับ” อะไรสั่งให้เขาถามออกไป
แบบนั้น เขาเองก็ไม่รู้ตัวเหมือนกัน

นมวลลิ่งไปนานทีเดียว ก่อนพยักหน้าเงิบๆ พี่สาวช่วยห่มผ้าให้เหมือน
เขาย้อนกลับไปเป็นเด็กเล็กๆ อีกครั้ง

“ขอบคุณฮะ ผมรักพี่นวลที่สุด”

“พี่ก็รักน่านจ้ะ ผันดินะ...”

๒

แต่...นทสรวงฝันร้าย

เขาฝันว่าตัวเองยืนอยู่บนชายหาดแห่งหนึ่ง กำลังตีמד้ากับความงามยามแสงสุดท้ายของวันลับเหลี่ยมเขา ทันใดนั้นเอง คลื่นลูกมหึมาก็ถาโถมเข้าสู่หาดทราย อันแสนสงบ ทวาดเอาทุกสิ่งทุกอย่างไปกับมัน รวมถึงใครคนหนึ่งด้วย...

ชายหนุ่มเห็นมือเล็กๆ โบกไหวอยู่เหนือยอดคลื่นสีขาว หัวใจเขากระตุบ ลัญชาตญาณสั่งให้ออกวิ่งเข้าไปช่วยเหลือ แต่ยิ่งเข้าใกล้...มือคู่นั้นกลับยิ่งห่างไกลออกไป

ชายหนุ่มเร่งฝีเท้าสุดแรงจนได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นตึกๆ อยู่ในอก เขารู้สึกเหมือนกำลังจะขาดใจตาย นาทีนั้นเองที่เสียงกรีดร้องของหญิงสาวดังขึ้น มันเสียดแทงไปทั่วทุกรูขุมขน ลั่นทุกประสาทการสัมผัส ตรึงปลายเท้าเขาเอาไว้กับพื้นทราย พันธนาการที่มองไม่เห็นจู่ดั่งเขาเอาไว้ไม่ให้ขยับไปไหน ได้แต่เฝ้ามองศรัทธาที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีดำกลืนหายไปในห้องทะเลลึก

นทสรวงสะดุ้งตื่น เหงื่อโสมกายทั้งที่อากาศรอบตัวเย็นเฉียบ เขายกมือกุมศรัทธาตัวเองเอาไว้โดยอัตโนมัติ ทว่าไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดใดเกิดขึ้นอย่าง